

Коммунальний заклад «Пономаренківський ліцей
Роганської селищної ради
Харківського району Харківської області»



«МОЯ
ГРОМАДА
і
ВІЙНА»

Учениця 6 класу
Єва Кравченко

Мене звали Кравченко Єва. Навчаюся у 6 класі Пономаренківського ліцею. Моя родина відчула смак війни ще у 2014 році. Тоді мені було всього 2 роки, тому я не пам'ятаю як все почалося і як було до війни.

Знаю лише те, що ми були звичайною родиною, як і мільйони інших в нашій прекрасній Україні - працювали, відпочивали, планували майбутнє.

Мій тато, Кравченко Олексій Миколайович, був директором компанії, яка займалася продажем постільної білизни.



Коли його мобілізували у 2015 році, він став на захист Батьківщини, не роздумуючи, йому було кого захищати і за кого боротися. Як волонтер він виїжджав з госпітальєрами.

За рік служби він багато де був та у нього є медаль за оборону Щастя. Дуже символічно.

Потім його демобілізували, але ж війна тривала, треба було щось робити. Тато бачив багато горя, він хотів рятувати людей, тому пройшов вишкіл Госпітальєрів і став їздити на передову, щоб інші родини побачили своїх рідних.



24 лютого 2022 року, коли почалося повномасштабне вторгнення мій тато вже був в Збройних силах України. Він зустрічав ворогів того самого гучного ранку на бойових позиціях.

Свої спогади про ті часи мій тато описав у своєму власному оповіданні під назвою «Кава».



«Кава»

Я ніколи не любив розчинну каву. Ніколи не находив її смачною. Пив тільки заварну. На війні кава має свою певну вагу. Свою ціну та своє значення. Кава, це ритуал. Це святий напій Богів! І хоч ми і не Боги та все одно ми п'ємо каву. Багато і часто! Було таке, що кава складала весь наш раціон за день. І звісно, що то була саме розчинна кава. Я чув, що розчинна кава на пустий шлунок може призвести до нудоти. Та якось нас не нудило 24.02.22 так як і 25.02.22 і у всі інші дні, коли зовсім не хотілося їсти, але була якась тяга до гарячої кави. Ми не спали в ніч з 23 на 24 лютого 22 року бо саме в цю ніч почався повномасштабний наступ. Ми не спали в ніч з 24 на 25 лютого хоч нас і відвели з межі міста в центр. Ми стояли колонною "шишарів" на вул. Квітки Основ'яненка за Дитячим світом і було до біса холодно. І темно. Ми намагались спати в кабінах машин та в кузовах, але там було дуже мало місця через всі наші речі, інструмент, буржуйки, бочки, паки з водою яка замерзла, сухпаї та боекомплект. Хлопці залазили в спальні мішки просто як були, вдіті та взуті. Через напружений стан, страх за рідних, невизначеність в голові роїлись такі самі колюкасті, як лютневий вітер, думки. Я заліз в спальний мішок в кабіні шисаря. Холод ломив кістки і клацав моїми зубами. Час від часу мені здавалось, що я провалювався в сон, але розплющуючи очі і глянувши на годинник я розумів, що робив те саме три хвилини тому. Я зачухав долоні під бронезилет на грудях і так вони трохи загірлися. Я вже знав, що в бронезилеті завжди тепліше. Всі знали. Тоді ми проходили в них не знімаючи майже дві доби. Ми намагались заснути під далекі вибухи, та кулеметні черги, які було чути навіть в центрі міста. Я думав, як там моя родина, як мої батьки... Я уявляв, як мої найдорожчі в світі люди змушені були покинути свої теплі ліжка і йти в холодну ніч. До батьківської оселі. Моя маленька доня, яка тоді спитала в дружини - "мамо, нас вб'ють?". Я думав, що вона плакала, але, як я потім дізнався, ні. Моя маленька Єва слухняно, мовчки йшла тримаючи маму за руку. А за їх спинами йшов мій син. Ніби прикриваючи тил.

Коли почало світати я вже так замерз, що здавалось боліли вже навіть берці на ногах. Я згадав, що маю запасну термуху і вирішив надягнути її. Щоправда прийшлося б роздягатись на морозі. Але я готовий був потерпіти бо заснути би все одно не зміг би. Та коли виліз з кабіни побачив, як до наших машин йшли дві молоді дівчини і з ними хлопчик років сім, може вісім. Вони несли дві великі каструлі. Трохи поспішали або мені так здалось.

- Хлопці, ми вам принесли кип'ятку, - сказала одна з них.

Я вам не передам, як я зрадів тому кип'ятку. Я вже забув, що хотів дістати термобілизну і поліз за своєю кружкою в кузов. Зі своїх спальників винирнули ще хлопці. І коли я зіскочив з машини біля дівчат вже стояв Саня Песков і Боба. Дівчата мали половник і наливали всім по черзі кип'яток. Хлопці пили його тут же. Обіймали гарячі, металеві кружки змерзлими руками. Обпікали пальці, але це так було неймовірно, відчувати, як розливається в середині тепло. Від долоней тепло піднімалось по передпліччям вище, до плечей... Я випив дві кружки, коли відтаюючі мізки підказали мені, що можна ж випити кави. Заварній температури води буде замало, а от розчинній вистачить. Я дістав з кабіни свій термос, всипав в нього кілька стіків кави якими поділився зі мною Боба і коли одна з дівчат наливала гарячу воду в термос я відчув, що ми впораємось з усім! Ми маємо не аби яку людську підтримку. Так, навіть просто кип'ятком. Важливий не кип'яток як такий, а сама готовність допомагати будь чим. І саме в цю мить ми потребували саме гарячої води. Я дуже хотів запам'ятати тих дівчат та хлопчика. Я вже тоді пообіцяв собі написати про них. Про цей холоднющий, безсонний ранок кінця лютого 2022 року. Я навіть запитав, як їх звати. Але, на жаль, запам'ятав ім'я лиш однієї з дівчат. Це ім'я не могло зникнути з моєї пам'яті. Вона назвала своє ім'я російською - Надя. : Та коли вони вже пішли, а я пив розчинну, запашну, гарячу каву, я раптом усвідомив, що те ім'я українською - НАДІЯ! Коли я це зрозумів, я аж озирнувся. Бо відчув, що то ніби, як знак якийсь. Бо надія гріла наші душі, як та гаряча кава гріла наше тіло. Та кава запам'яталась мені.



Наша родина усвідомлювала, що буде велика війна, але до останнього не хотілося вірити. Ми мирно спали в своїх теплих ліжках, коли тато під градами кричав у слухавку мамі, що треба йти з багатоповерхівок.

Далі все, як в страшному сні.

Мама не хотіла їхати нікуди, бо це наш дім, але, коли частина громади вже була окупована, тато вмовив маму виїхати.

Ми виїхали до Львова.

У Львові ми зустріли справжню родину, яка нас огорнула любов'ю та піклуванням, але нестерпно тягло додому.



Додому ми повернулись, як тільки скінчився навчальний рік. Тоді, на початку червня, ми вперше від початку Великої війни побачили свого тата. Харків нас зустрічав вибухами і димом. Але то була щаслива мить зустрічі. Мить, бо тато одразу поїхав на свої бойові позиції.



Багато часу минуло... Війна триває...

Мій тато робить все, щоб ми всі могли жити, щоб могли залишатися вдома, працювати і навчатися. Жити. А моя родина і декілька друзів займається волонтерською діяльністю, щоб підтримувати побратимів батька.





Я расту і не пам'ятаю часів без війни. У мене багато планів на майбутнє і мрій, та головна моя мрія чекати тата з роботи, а не з війни, ходити з татом у кіно і в парк на вихідних і їздити на своє море на канікулах.

